

Фанатка. Книга 1

КУПИТИ

Веллс Вітакер - зірка гольфу, що переживає занепад кар'єри: часто бореться з похміллям, має колекцію зламаних ключок та відлякав усіх фанатів, навіть ту одну, віддану й набридливу.

Джозефіна Дойл - рудокоса красуня, що завжди вірила у конфліктного гольфіста. Одного дня Веллс з'являється на порозі Джозефіни з шаленою пропозицією: на час турніру стати його новою кедді й непогано заробити. Дівчина погоджується, адже кошти їй неабияк потрібні.

Тепер вони разом проводять дні на полі, а ночі - в сусідніх готельних номерах. Повітря починає іскритися від прихованих почуттів. Джозефіна помічає, що під брутальною зовнішністю Веллса ховається милий, турботливий хлопець, проте він все ще її бос. До того ж Джозефіна знає, що будь-які їхні стосунки тимчасові, адже кожен турнір колись закінчується.

Подяки

У своїх соціальних мережах я часто ділюся всілякими ідеями історій, та вони не завжди перетворюються на книжки. Це один із тих рідкісних випадків, коли така ідея не давала мені спокою, ще й іноді читачі надсилали повідомлення, запитуючи, коли вже вийде ця книга про сварливого гольфіста, якого покинула його фанатка. Дякую за заохочення — ви підштовхували мене розповідати історію Веллса та Джозефіни. І вона виявилася моєю найулюбленішою!

Я присвячую цю книжку своїй доньці й також усім, у кого не працює підшлункова залоза. Та це не історія про діабет першого типу, як і життя людей із діабетом — не лише про їхню хворобу. Це історія кохання. З ноткою інсуліну. Колись це буде перша моя книжка, яку прочитає донька. Але, заради всього святого, благаю, нехай вона прогортає всі згадки задів.

Я вдячна Ніколь Фішер за редагування цієї книги з любов'ю та чесністю — мені тебе справді не вистачатиме. Дякую чоловікові за відповіді на всі мої запитання про гольф. І, як завжди, дякую читачам за досконалість у своїй справі.

Розділ перший

Я найпалкіша фанатка Веллса Вітакера.

Звісно, цей місцевий гольфіст-поганець зараз не в найкращій формі, але в цьому вся штука фанатства.

Ти або тут назавше, або йдеш собі, друже, куди подалі.

Щоб стати справжньою фанаткою, важливі три речі.

По-перше, ентузіазм. Крихітко, не дозволяй нікому забути, що ти тут. Бо інакше розчинишся в натовпі футболок поло та штанів кольору хакі.

По-друге, постійність. Навіть не думай про те, щоби пропустити гру в рідному штаті. Фанатки приходять і викладаються на повну.

По-третє, снеки. Їжа на полі для гольфу коштує дорого, і, коли вивалиш чотирнадцять доларів за хотдог, вболівати за когось уже не дуже хочеться.

По правді, у наші дні і п'ять доларів за ланч було надміру, але зараз думки Джозефіни Дойл заповнило інше: до ті-боксу' дев'ятої лунки прямував славнозвісний Веллс Вітакер.

Сьогодні він явно не в настрої. Неголений, надутий як сич і байдужий до глядачів, які простягали руки в надії дати п'ять колись перспективному гольфісту. Провівши рукою по своєму вродливому обличчю, він потряс татуйованим передпліччям і, наче якусь пір'їнку, висмикнув із сумки довгу ключку-драйвер.

Приголомшливо.

Джозефіна витягнула свої AirPods, натиснула на живу трансляцію турніру, й у вухо полився жартівливий гомін двох коментаторів — Скіпа й Конні.

Скіп: Надворі в Палм-Біч-Гарденс, штат Флорида, прекрасний день. Якщо, звісно, ви не Веллс Вітакер. Бо тоді сонце, швидше всього, шкодить вашому похміллю.

Конні: Цьогорічний тур став справжнім випробуванням для гольфіста, який за свої двадцять дев'ять бачив і кращі часи. П'ять років тому він як

ураган пронісся туром і виграв три мейджори. А тепер, якщо бодай початковий раунд не завалить, то й на тому молодець.

Скіп: Що ж, будьмо відверті, ймовірність, що він залишиться в змаганні до завтра, — нульова. І по правді, Конні, гадаю, йому начхати.

Конні: Та і його нічні пригоди це підтверджують, Скіпе. Глянь в інтернеті — лише шість годин тому поліція допитувала Вітакера після бійки в барі в Маямі. До гольфу йому й діла немає.

Джозефіна висмикнула з вух AirPods і запхала їх до кишені штанів з офіційної колекції Велса Вітакера. Лише нещодавно Скіп та Конні боготворили Велса. У фанатському ділі таких називали «ситуативні фанати». Вони підтримували гравця тільки в його найкращі дні. Коли вікно успіху ще було відчиненим.

Нічого страшного.

Однієї Джозефіни вистачить, щоб із лишком замінити цих Юд.

А сьогодні?

Сьогодні їй нарешті випаде нагода сказати Веллсу, що вона не списала його з рахунку. Можливо, розчарувувалася, але ніколи не припиняла вірити. Вона погляне в його налиті кров'ю очі й нагадає, що талант не міг просто так зникнути. Він лише заховався за невпевненістю в собі, зловживанням алкоголем та насупленим виразом обличчя, від якого молоко кисне.

Джозефіна досі не вірила, що перемогла в конкурсі.

Хоча і брала участь у ньому шістдесят один раз.

«Обід та урок з Веллсом Вітакером». Щасливчик пообідає з колись видатним і незабаром знову видатним

Веллсом, а потім отримає від нього урок гри в гольф. Насправді Джозефіна не потребувала уроку — вона виросла на полі для гольфу, працювала в крамничці зі спорядженням для професійних гольфістів, а також навчала клієнтів належних технік гри.

Гольф — її життя. Вона більше раділа можливості наставити на шлях істинний зневіреного спортсмена. Ніхто інший, здається, не хотів за це

братися. Особливо його кеді, який, схоже, дивився Vanderpump Rules у своєму телефоні.

Нечисленний натовп, який послідував за Веллсом до цієї лунки, здавалося, був налаштований або піти раніше, або поспостерігати за більш перспективним гравцем. Веллс ще навіть не замахнувся, а кілька людей уже відділилися від натовпу й попрямували назад до клубу.

Типові ситуативні фанати, як вважала Джозефіна.

На жаль, Веллс, схоже, теж подумував покинути турнір. З одного боку, вони тоді швидше пообідають. Її щомиті нижчому рівню цукру це не завадило б.

А з іншого — вона радше хотіла б, щоб він закінчив цей день у хорошому гуморі.

Настав час діяти.

Джозефіна глибоко вдихнула і випустила на волю свій фанатський лемент, налякавши кілька чоловіків у штанях кольору хакі.

— Вперед, Веллсе! Зажени м'яч у лунку!

Гольфіст подивився на неї кам'яним поглядом через мускулисте плече, обдарувавши її видом світло-карих очей та квадратної щелепи.

— Тільки-но гляньте, хто це в нас тут? Знову.

Джозефіна відповіла йому чарівною усмішкою і підняла вверх плакат із написом «ВЕЛЛСОВА БЕЛЛЬ».

— Завжди будь ласка.

Він насупив щетинисте обличчя.

— У тебе все вийде, — пошепки сказала вона, а потім не втрималася і додала: — Не можу дочекатися нашого обіду. Ти ж пам'ятаєш, що я виграла конкурс?

Сила його зітхання могла би збити з ніг дитину.

— Я намагався забути, але ти відмітила мене у своїх сторіс в інстаграмі. Вісім разів.

Невже цілих вісім? Вона могла заприсягтися, що обмежилася лише шістьма.

— Ну, сам знаєш, у цьому застосунку легко пропустити щось важливе.

— Що ж, цього я точно не пропустив. — Він закусив свою чомусь розсічену губу. — Ти не проти, щоб я зосередився на ударі? Чи хочеш обговорити меню?

— Та ні, усе гаразд. Просто чудово.

Джозефіна стиснула губи, щоб її обличчя не розпливлось в усмішці, і з новим завзяттям підняла плакат.

Натовп витріщився на неї — колись це було набагато легше стерпіти, бо поруч була її спільниця — її найкраща подруга.

Таллула зазвичай супроводжувала її на цих фанатських вилазках задля моральної підтримки, але вона поїхала в дослідницьку подорож за кордон, залишивши Джозефіну вболівати наодинці.

Та Джозефіна на це не ображалася. Вона раділа, що подруга отримала таку унікальну можливість. Проте все одно шалено за нею сумувала.

Глитнувши клубок у горлі завбільшки з гусяче яйце, Джозефіна проігнорувала чоловіка, що несамовито розмахував перед нею табличкою з написом «Зберігайте тишу», й закричала:

— Веллсе, ти неперевершений! Цілься туди, де трава низька!

— Пані! — не витримав чоловік із табличкою.

— У мене все, — підморгнула йому Джозефіна.

— Добре.

— Поки що.

Веллс, похитуючи головою, спостерігав за діалогом, а далі обернувся, нагнувся у стійку і...

Слухайте, а він ще ого-го.

Сідничні м'язи відповідають за силу удару гольфіста, а зад у Велса був справді чемпіонським (напевно, єдине чемпіонське, що залишилося від його кар'єри).

Як думаєте, чи відскочать від його сідниць два четвертаки? Краще спробувати два срібних долари. Вони точно зрикошетять від його округлої дупи й відправлять у відключку якусь фанатку.

І вона з усмішкою звалиться додолу.

— Колись Вітакер міг із заплющеними очима цю лунку в берді зіграти, — прошепотів синові чоловік позаду Джозефіни. — Шкода, що він усе змарнував. Викинули б уже його з туру, поки ще більше не зганьбився.

Джозефіна озирнулася, кинувши на чоловіка найзневажливіший погляд, на який спромоглася.

— Він ось-ось знову стане чемпіоном. Жаль, що вам цього не видно.

Чоловік і його син глузливо зареготали.

— Та тут цілий мікроскоп знадобиться, дорогенька.

— Хіба що для нетренованих очей. — Вона принюхалася. — Б'юся об заклад, ви, хлопці, ще й чотирнадцять доларів на хотдоги витратили.

— Пані, — благав чоловік із табличкою. — Будь ласка.

— Вибачте.

Веллс обхопив ключку рукою, примружився на фервей і замахнувся. Його колись знаменитий удар втратив минулу витонченість, і м'яч полетів прямо в дерева.

Розчарування пронизало Джозефіну аж до кінчиків пальців ніг. Не за себе, бо вона не стала свідком чогось визначного, а за Веллса.

Вона спостерігала, як напружилися його плечі, як подалася вперед голова. Тихий гомін натовпу нагадував дзенькіт ударних тарілок. Останні глядачі пішли геть — шукати достойніших видовищ.

Але Джозефіна залишилася. Таке воно — життя фанатки.

Рекомендована література

Варіація

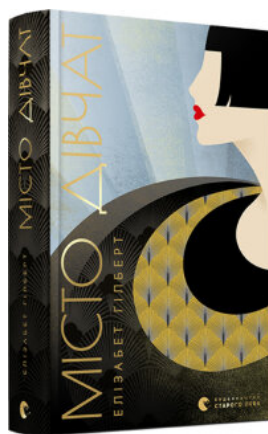
Холодне серце. Книга 1

Непристоїно багатий вампір. Книга 1

Іменинниця

Місто дівчат

Двір шипів і троянд

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ